

Mary Ellen Taylor

STARÉ SÍDLO

Mary Ellen Taylor

STARÉ
SÍDLO

Přeložila Barbora Klasová

Text copyright © 2020 by Mary Burton

All rights reserved.

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2021

Translation © Barbora Klasová, 2021

Cover photos © Arne Beruldsen, Ortis, R-studio / Shutterstock.com

ISBN 978-80-271-3087-0

Zahrada je sérií proher vedle pár ojedinělých vítězství –
stejně jako to chodí v životě samotném.

May Sartonová, básnířka

PROLOG

*Úterý 5. dubna 1994
Trenton, New Jersey*

Oliviino mládí dostalo první velké trhliny na podzim roku 1940. V Evropě zuřila válka a v Tichomoří už začalo rašit podhoubí pro další velkou explozi. Zatímco světové události zapouštěly své kořeny stále hlouběji do její nevinnosti, ona se zoufale snažila kypřit a načechrávat půdu v bláhové víře, že by se jí ještě mohlo podařit zasít semínka nových snů a tužeb. Jenže eroze a sesuv půdy pokračovaly dál, až nakonec klopýtla a růžové brýle jí navždy spadly z nosu.

Nyní seděla u nemocničního lůžka a svírala v dlaních drobnou bledou ruku umírající přítelkyně, která poprvé nebyla sevřená v pěst a připravená k boji. Byla protkaná modrými žílymi se znatelnými vpichy, které v nich zanechali lékaři a sestry. Dávná přítelkyně působila klidně, jako kdyby svou smrt už vítala.

Přesně to přináší věk těm, kteří mají štěstí. Jak se život postupně loučí s mládím a vitalitou, zároveň mírní smutky a žal a občas možná i vymění pár ďáblů za anděly.

Přítelkyně měla úzkou tvář plnou hlubokých vrásek a její dříve šlachovité tělo bylo vyhublé na kost. Husté kaštanové vlasy jí prořídly a postupně zbledly stejně jako její papírově tenká kůže. Z ka-

paček jí do těla proudila sedativa a analgetika, zatímco monitory potichu pípaly. Žaluzie byly zatažené, aby ji světlo nebodalo do očí. Poslední dny své umírající přítelkyně si dokázala představit na spoustě míst, jen ne v téhle tmavé sterilní místnosti, která byla tak vzdálená od jejího domova v bujně přírodě pohoří Blue Ridge.

Olivia téměř zalitovala, že sem přijela a možná přijde o představu energické silné dívky, která byla zvyklá riskovat při jízdě v každé ostré zatáčce. Zatímco se snažila uchovat ve svém srdci vzácné vzpomínky a ignorovat ničivé následky rakoviny, představava, že by svou přítelkyni měla teď opustit, jí působila takovou bolest, až to její stará ramena téměř nedokázala unést.

Po chvíli jí spadla víčka a ona seděla v tiché meditaci, dokud neucítila, že se dlaň v její ruce lehce pohnula. Procítila a pohlédla přímo do uszlzených modrých očí.

„Vy jste přišla,“ vypravila ze sebe s námahou slabým hlasem.

Olivia se usmála, pevně rozhodnutá nepoddat se smutku. „Samozřejmě.“

„Je s vámi i moje dcera?“

„Ano. Přivezla mě sem. Oči už mi nedovolí řídit mimo oblast našeho městečka.“

„Jak se má?“ zeptala se, aniž jakkoli zareagovala na Oliviina slova o vlastních potížích.

„Dospěla v úžasnou ženu.“

„To je dobře.“ Na dlouhou dobu se rozhostilo ticho, které přerušovalo jenom pípání monitoru. „Děkuju, že jste se o ni postarala.“

„Ty jsi udělala totéž pro mě, pamatuješ? Postarala ses o mou vnučku, když to nejvíce potřebovala.“

„Jak se má?“

„Právě se jí narodilo druhé dítě.“

Vybavila si ten jediný odvážný čin, který obě ženy před půl stoletím spojil. Riskovaly navzájem zdraví i život a sdílely spolu tolik tajemství.

Úzké obočí se zachmuřilo. „Neberte si tajemství s sebou do hrobu, paní Olivie. Víte stejně dobře jako já, že takové věci připoutají duši k zemi,“ vypravila ze sebe.

Olivia za ta léta uzamkla hluboko ve svém vědomí tolik vzpomínek, až se jí navzájem propletly. Obávala se, že kdyby za jednu z nich zatáhla, uvolnily by se všechny najednou. Doznání může být dobré pro duši, z jejího pohledu by to však k ničemu jinému nebylo. Její tajemství posloužilo svému účelu, a pokud jeho uchování znamená, že duše bude navěky připoutána k zemi, budiž.

KAPITOLA JEDNA

SADIE

Úterý 15. března 1943

Bluestone, Virginie

Pohoří Blue Ridge

Když se potřebujete skrýt, pomáhají tři triky. Zaprvé je důležité dýchat tak povrchně, jak jen to jde. Pokud to člověk dělá správně, chřípí se mu téměř nepohne a dech má stejně mělký jako je mělká řeka James uprostřed parného léta. Dobrý králík je kromě toho schopný ovládnout tlukot srdce a nedovolit, aby mu hlasitě bušilo a naráželo do žeber. Takové zvuky totiž mají tendenci rozléhat se mimo hranici těla.

A třetí trik, neméně důležitý, je upírat oči dolů. Nikdy nesmíte sledovat toho, kdo vás honí. Liška třeba králíka nemusí zpozorovat, ale vycítí jeho pohled se stejnou jistotou, jako kdyby jí někdo poklepal na rameno.

Sadie Thompsonová se krčila za hustým keřem zimolezu, jehož křivolaké větve obepínaly velký pařez spadlého dubu. Srdce jí zrychleně tlouklo v hrudi a naráželo do žeber s takovou vehemencí, až lapala po dechu. Byla z formy a kilometr a půl dlouhý

běh lesem od starého pick-upu si vybral překvapivou daň. Před lety by takovou vzdálenost uběhla jako srna, dvakrát tak rychleji a ani by se nezapotila.

Na pohoří Blue Ridge se pomalu snášel soumrak, který skryl celou zem pod inkoustovou temnotou. Pokud skrz husté a temné dešťové mraky pronikalo trochu měsíčního svitu, zachytily ho koruny stromů. Zahoukala sova. Vysoká zvěř vyplašená jejím nevídaným vpádem se rozprchla po lese.

Špatná viditelnost Sadie vyhovovala. Byla zvyklá cestovat v noci a důvěrně znala všechny kopce a údolí v nelsonském okrese. Otec Sadie i její bratry učil, jak se proplétat po úzkých vedlejších silnicích, širokých tak akorát pro jedno auto. Nebylo to jednoduché, ale přesně takové trasy si volili pašeráci alkoholu, když se potřebovali vyhnout zákonu. Otec je nutil, aby si zapamatovali každou ostrou zatáčku a aby uměli chodit po starých indiánských stezkách, které protkávaly úbočí hor. Taky jim ukázal odlehlé jeskyně, kde se dal nejlépe načerno pálit alkohol ze zkvašeného ovoce. Ona a celá její rodina znali dopodrobna všechna zákoutí téhle části Virginie a dokázali by v nich zůstat skrytí před vnějším světem navždycky. Pokud by chtěli.

Sadie přitiskla tvář k vlhkému listí a chvíli jí trvalo, než se jí podařilo setřást přetrvávající paniku, která ji přinutila řídit se bezhlavě temnou nocí. Poblíž se ozývali cvrčci a přes ruku jí přešel pavouk, ona ale na nic z toho nemyslela. Měla před sebou větší problém.

Šerif Kurt Boyd přijel před hodinou do domu její matky a s největší pravděpodobností se chystal Sadie zatknout za pokus o vraždu – nebo dokonce vraždu, jestli se z toho ten chlap nevyliže. Sadie toho, co udělala, ani za mák nelitovala, teď si ale přála, aby byla při výkonu své pomsty chytřejší.

Musela z matčina domu utéct a neměla ani čas si zabalit věci nebo dát předtím, než se vyřítila k pick-upu, spícímu dítěti aspoň pusu na rozloučenou. V autě zařadila neutrál a s největší opatrností, aby nedělala zbytečný hluk, se kodrcala z kopce dolů. Teprve tam nastartovala. Šerif ale musel zaslechnout jeho zvuk, protože za ní hned vyrazil. Jela tak daleko, jak jí to starý chladič dovolil, potom se ale začal vařit a ona neměla času nazbyt.

Divoce máchala rukama a pracovní boty ji dřely do nateklých nohou, když se řítila k houštině, zatímco se k ní Boydův dodge nezadržitelně blížil. Nejdřív si myslela, že by to mohla vzít přes kopec starou indiánskou stezkou, ale Boyd už tenhle trik znal a určitě by přešel na druhou stranu a tam si na ni počkal. Takže jí nezbylo nic jiného než se schovat v hustém porostu.

Rozhodla se na Boyda počkat a možná se později vrátit k autu a zkontrolovat, jestli už motor natolik vychladl, aby s ním mohla jet dál. Jejím cílem bylo dostat se do Charlottesvillu a odtud odjet vlakem tak daleko od Bluestonu, jak jen to půjde.

Zatímco ležela ukrytá ve křoví, vrčení motoru bylo čím dál hlasitější. Poznala bručivý zvuk šerifova auta, které se pomalu sunulo po silnici. Tušil, že je někde poblíž. Možná nepatřil k těm nejchytřejším, ale znal indiánské i důlní stezky a nejrůznější skrýše stejně dobře jako ona.

Za pár vteřin se objevila záře z reflektorů. Přitiskla se břichem ještě těsněji k vlhké půdě, drobná prsa stále plná mléka jí obepínala jednoduše strážena košile. Byla příliš zvědavá, a tak nenápadně vykukla z úkrytu, odkud zahlédla šerifovu tlustou postavu, jak prochází před předními světly svého vozu. Zastavil se s našponovanými nohama a s masitou pravou rukou zaháknutou za opasek. Do tváře mu neviděla, ale dokázala si představit, že se mračí. Boyd si

vždycky myslel, že přemýšlivý člověk se nepotřebuje ani moc usmívat, ani moc mluvit. Bylo to jen dobře, protože když otevřel pusu, nikdy z ní nic kloudného nevypadlo. Tmu prořízl paprsek baterky, jen pár centimetrů nad ní.

„*Blbej jak bedna kytu,*“ vtipkoval o šerifovi její bratr Johnny.

Její druhý bratr Danny se vždycky rozesmál. „*Toho bych obalamutil i ve svůj nejslabší chvíle.*“

Při vzpomínce na Johnny a Dannyho se jí sevřelo hrdlo hlubokým smutkem, o němž pochybovala, že ji někdy opustí. Bože, jak se jí po těch dvou stýskalo.

„*Nepřemýšlej teď o mně,*“ zaslechla v duchu Johnnyho hlas. „*Zaměř se na Boyda.*“

„*Jo,*“ přidal se hned Danny. „*Je to hlupák, ale taky zloduch, a i porouchané hodiny ukazují dvakrát za den správný čas.*“

Byla to rozumná rada. O své bratry a dcerku se bude strachovat až ve chvíli, kdy bude v bezpečí. Teď se musí zbavit Boyda.

Co se tomuhle muži zákona nedostávalo na chytrosti, doplnil svými stopovacími schopnostmi. Ten chlap byl snad napůl bloodhound. Státní moc povolávala Boyda na pomoc, když utekl vězeň v okruhu pětadvaceti mil. Dokonce ho volali i farmáři, když jim kojit zabíjel dobytek. A v době voleb vyčuchal vždycky dost nezákonných palíren, aby tím potěšil leccjakého fanatického vyznavače bible.

Její otec si to nikdy nebral osobně, když Boyd pátral po načerno vypáleném alkoholu. Boydovým úkolem bylo vypátrat nelegální palírnu a otcovým ji dobře ukrýt. Každý se snaží nějak přežít. Podle Sadie měl ale Boyd v sobě cosi zlověstného. Vězni, které přivedl zpátky do cely, měli obvykle jeden nebo i dva monokly. Vždycky u toho došlo k nějakému záhadnému úrazu, a když Boyd mával obuškem směrem k palírně, pokaždé si u toho pískal veselou melodii.

Boydovy boty se s křupáním nořily do měkké hlíny a listí, zatímco přecházely zhruba ve vzdálenosti šesti metrů od ní. „Sadie, vím, že jsi tady, děvče. V těchhle místech se obvykle ukrývali i tví bratři. Nemá to cenu, vylez ven. Neublížím ti.“

Když byla malá, vždycky si s brášky hrála v dolíku na králíka a lišku. Ona představovala králíka, protože byla nejmenší – ale taky protože se uměla dobře ukrýt v malých nenápadných prohlubních a dokázala tam zůstat zcela potichu a poslouchat, jak se smích jejich bratrů postupně proměňuje ve zklamání, když svého malého králíčka nedokázali najít.

Sadie zavřela oči a snažila se silou vůle zpomalit dech i tlukot srdce. Tvář tiskla i nadále pevně k zemi.

Jsem jen lístek na větvičce, pomyslela si.

„Tady není nic důležitého!“ chtělo se jí zakřičet. „Pokračujte klidně dál, šerifé Boyde.“

Jeho kroky se stále přibližovaly k místu jejího úkrytu. Boydovo zrychlené oddechování svědčilo o tom, že ani on už není zvyklý běhat. Byl o dobrých patnáct centimetrů vyšší než ona, ale nebyl stavěný na sprint, obzvlášť ne v tomhle hornatém zapadákově.

Sadie a její bratři byli zvyklí toulat se v horách stejně jako Čerokiové, Siouxové, Irokézové a němečtí a skotští osadníci, kteří sem přišli po nich. Když zrovna nenesla vodu do domu, vlekla pytle s obilím a cukrem nebo krabice se zavařovacími sklenicemi naplněnými pálenkou. Už jako malá holka dokázala vytáhnout z potoka dvě vědra s vodou, aniž vyšpláchla jedinou kapku. Žádná slečinka nebyla tak silná jako Sadie, na druhou stranu o sobě nikdy neprohlašovala, že je něčím výjimečná.

„No tak, Sadie, vylez,“ opakoval šerif Boyd. „Nic se ti nestane.“

Šerifův hlas byl obalený vrstvou medu, na jeho lži ale nic slad-

kého nebylo. Kdyby ji našel, nasadil by jí pouta, jak jí aspoň stokrát vyhrožoval. Tentokrát by ji ale odvezl do Lynchburgu a dohlédl by na to, aby doktor Carter zařídil, že už nikdy nebude mít žádné děti.

Pevně stiskla oči a v mysli zabloudila ke své krásné malé holčičce, která teď spala v kolébce. Jen silou vůle potlačila slzy a smutek. Neopustila své dítě proto, že by chtěla. Bohužel se všechno zvrtilo a ona neměla jinou možnost. Mohla se jen utěšovat vědomím, že holčičce bude v matčině péči dobře – možná dokonce i líp.

Šerifův dech se zpomalil a ozvalo se zakřupání, jak mu pod velkými chodidly praskl nějaký klacík. Křoví kousek od ní se pohybovalo. Představila si jeho velké ruce, jak se prodírají větvemi, rozhrnují listí a vzápětí ji pevně popadnou za límec.

Jsem jen komár. Malý brouček na kmínku. Tak malý, že si ho nikdo ani nevšimne.

„Nemyslíš, že už jsi mámě způsobila starostí a zklamání dost? Copak nemáš strach o své bratry a o toho malého parchanta, co jsi jí tam nechala?“

Zpoza zavřených víček jí vyhrkly slzy. Možná je jednou z nejhorších dcer, v jakou máma může doufat. Rozhodně se ale nenechá tímhle buranským šerifem vyprovokovat kvůli vlastním chybám a vyhnat z úkrytu jak vyplašená křepelka.

„Jsi nešťastnice,“ dodal šerif s hlubokým povzdechem. „Děláš jen problémy.“ Když spílání a výčitky nepomáhaly, přeřadil zpátky na smírlivější tón. „Bylo by ti mnohem líp, kdybys mi dovolila, abych ti pomohl. Vzal bych tě k soudci a přimluvil bych se, aby byl mírný. Všichni přece víme, že jsi toho chlapa nechtěla přejet. Byla to nehoda. O tom není pochyb.“

Jeho slova pronikla pevnou obrannou hradbou a ona cítila, jak se jí hrdlo sevřelo vzlyknutím. Do očí jí vhrkly další slzy. Pevně

stiskla rty. Bůh ví, že to nehoda nebyla. Kdyby dostala šanci, udělá to znovu.

Čas pomalu plynul a ona dál naslouchala jeho dechu. Udělal další krok jejím směrem a k nosu jí dovanula vůně laciné vody po holení.

Znehybněla a vši silou se snažila na Boyda nemyslet. Šerif dneska v noci malého králíčka nenajde.

„Do háje, Sadie. Já tě stejně chytnu.“ Boyd zamumlal řadu nadávek a svou tirádu ukončil výhrůžkou, že se stejně usmaží v pekle. „Postarám se, aby soudce poslal tu tvou hubenou prdel na pěkně dlouho do lochu.“

Listí mu zašustilo pod nohama, když se otočil a zamířil zpátky k silnici a svítícím reflektorům.

Vztekle prasknul dveřmi, a když zařadil jedničku, motor zaprskal, jako když si starý chlap po ránu odkašlává. Zřejmě mu prokluzovala spojka. Několikrát mu říkala, že se spojka opotřebovává, ale podobně jako ostatní v tomhle údolí nebral její rady moc vážně. Konečně se gumové pneumatiky daly do pohybu, Boyd přeřadil z jedničky na dvojku a s rachotem se rozjel do noci jako vrčící stařec.

Přestože byla v pokušení se konečně pohnout, zůstala přitisknutá k chladné zemi. Pravá paže, kterou měla strčenou pod tělem, jí zmrtvěla, a teď jí v ní začalo brnět, jako kdyby ji do kůže píchalo tisíce jehliček. Nebylo to poprvé, co měla přimáčknutou ruku, a v minulosti už jí určitě bylo i hůř.

Nad hlavou jí zahoukala sova, která pronásledovala králíka. Ten však skočil do vykotlaného kmene stromu kousek od ní. Sadie se musela nad tou ironií usmát.

Věděla, že Boyd je lstivý parchant, a nepřekvapilo by ji, kdyby se sem po chvíli vrátil pěšky.

Když konečně zvedla hlavu, měsíc se vyšplhal na noční oblohu, mraky se rozestoupily a odhalily bezpočet překrásných hvězd.

Obrátila tvář k Polárce a potom se zvedla na kolena. Na chvíli znehybněla a znovu se zaposlouchala, jestli se neblíží Boyd, teprve potom si oprášila špinu z pracovního overalu a bratrovny staré bavlněné pracovní košile. Byla to jeho oblíbená a za normálních okolností by byl naštvaný, ale teď válčil za mořem a jí bylo jasné, že košile je v dané chvíli tím nejmenším, s čím by si dělal starosti.

Pomalou se začala prodírat křovím směrem k silnici. Když se vydá doleva, dostane se na západ, zpátky do hor. Tam by se mohla sice snadno schovat, jenže zůstat ukrytá před Boydem by znamenalo proměnit lesy, které tak milovala, ve vězení. Třicet kilometrů na jih leželo město Charlottesville, kde bylo vlakové nádraží.

Strčila ruku do velké zadní kapsy a nahmatala peníze, které jí dala matka. Byla to matčina železná rezerva a jí teď kvůli tomu tížilo svědomí, jenže ona potřebovala aspoň tři dolary. „Vrátím ti to, mami.“

Sadie se vydala na pochod a jen občas se zastavila a zaposlouchala, jestli nezachytí zvuk šerífova auta. Zatímco pokračovala dál, jedinými zvuky bylo vrzání cvrčků a skřípání jejích bot na kamenné cestě.

„Bože můj, Johnny a Danny, kdybyste viděli, v jakém jsem zase průšvih.“

„Vždycky jsi měla na průšvihy talent.“

Hlavou jí zněly hlasy obou bratrů. Dopisy od Johnnyho chodily až donedávna pravidelně. Ale Danny poslal od té doby, co narukoval do armády, jen pár pozdravů. Bála se, že je válka oba navždycky spolkne.

Při chůzi jí bolela ňadra a z bradavek jí začalo odkapávat mléko.